

Paní Zuzana Sléhová

Paní Zuzana Sléhová se narodila na začátku 60. let ve Slezsku. Vyrůstala spolu s mladším bratrem v malém domku s velkou zahradou. Chodila do malotřídky v Ropici. České a polské děti se tam neměly rády a byla mezi nimi velká nevráživost. V roce 1968 její teta s rodinou utekla do Ameriky. Nepřerušili kontakt, a to se systému nelíbilo. Neslo se to s ní pak celou následující dobu v osobních složkách totalitního režimu. Nejvíce jí bavila výtvarná výchova. Po devítce přemýšlela, kam jít. Chtěla jít na uměleckoprůmyslovou školu do Uherského Hradiště, ale bohužel rodiče řekli internátu jasně NE! Místo toho šla na gymnázium v Českém Těšíně. Po maturitě zkoušela Akademii výtvarných umění, protože chtěla zmizet z drsného slezského kraje. Na své vysněné školy ji ale nepřijali, a tak nakonec skončila na ČVUT v pražských Dejvicích.

Školu dělala tak trochu bokem a současně chodila na večerní malování na UMPRUM. Jak to profesori na ČVUT zjistili, tak hned dostali nápad udělat z ní asistenta ve škole, kde plánovali otevření nového Ateliéru designu. Pak přišla jedna z největších nespravedlností. Tu práci nakonec nedostala. Zuzana se k tomu postavila po svém a nechala se zaměstnat jako uklízečka na OPBH a zametala domy a ulice. Chodila uklízet každé ráno v šest, celý čtvrták na vysoké škole, a pak ještě tři roky, aby získala domovnícky byt. Navíc nechtěla sloužit režimu jako inženýrka.

Nakonec byla domovnicí v Růžové ulici, kde potkala svého manžela. Dělala znovu zkoušky na Akademii, ale pochopila, že tudy cesta nevede, že si prostě musí najít svoji cestu. Tehdy bylo všechno stejné, v celé republice všichni nosili vše stejné, a tak se rozhodla, že chce vyrábět své vlastní autorské šperky ze skla.

A takhle si se svým mužem založila skleněnou dílnu. V té době se začal uvolňovat režim. Přihlásili se tedy mezi výtvarníky, kteří mohli prodávat své výrobky na Karlově mostě, museli ale mít i normální zaměstnání, tohle bylo jako vedlejší činnost, kterou tehdy režim už povolil. Vtipné bylo, že v Roztokách, kde koupili a začali opravovat dům, na dvorečku vykopali zbytky skla ze sklářských pánví, takže to bylo něco, co je propojilo – sklo a dům. Když se po revoluci otevřelo Československo, turisté chtěli všechno kupovat a objevovat. Sléhovi začali vystavovat a prodávat nejen u nás, ale po celém světě, nejdál v Americe nebo v Kapském Městě. Byla to pro ně taková hektická doba, zákazníci nechtěli všechno v desítkách, ale v násobcích. S manželem se rozhodli, že nechtějí otevřít žádnou manufakturu a zůstali u originální malovýroby.

Jednoho dne se na nádraží potkala s Jitkou Tichou a řekly si, že jim základní umělecká škola nevyhovuje, a tak začala historie Sdružení Roztoč. Zuzaně Sléhové můžeme kromě jiného poděkovat za staré masopustní masky, které dodnes tvoří jádro každoročních Roztockých masopustních průvodů. Zuzaně se ale časem nelíbilo, že v Roztoči pomalu ztrácí svou svobodu. Založila si svůj vlastní Ateliér U Rýznera, kde učí děti i dospělé dívat se na svět otevřenými očima. Také dál vyrábí své šperky, porcelán, navrhuje nábytek a hračky a stíhá spoustu dalších věcí.